

AFSCHEID WILLEM VRINGER UITGESPROKEN OP DE CREMATIE 21/4/21

Mijn naam is Andrea van Pol en ik ben de huidige voorzitter van tuinpark Wijkergouw.

Het is niet in woorden uit te drukken wat Willem Vringer voor Wijkergouw heeft gedaan en betekend, mailde ik gisteren alle tuinders toe. Toch zal ik nu een poging moeten wagen. Ik heb de afgelopen dagen diverse tuinders gesproken met de vraag: als je aan ome Willem denkt, want zo noemden vele tuinders hem, wat komt er dan in je op?

'Toewijding' riep iedereen meteen!

Jaar in jaar uit maaide Willem door de weeks de grasstroken, reed iedere zaterdagochtend op de tractor met karren zand en aarde af en aan, haalde die later in de week weer op, wist precies hoe en waar alles moest staan. Stond altijd klaar! Willem zou je even dit of dat? Natuurlijk. Op Willem kon je rekenen.

'Zeer nauwkeurig met gereedschap' zeiden deze tuinders ook. De tractor, de zonnewijzer, alle karren, alle snoeischaars, zeisen noem maar op werden op minutieuze wijze onderhouden. Ik herinner me, ik zat toen net in het bestuur, dat ik op een koude winterse dag wat administratie kwam doen. In de boerderij stond een kar, helemaal netjes ingeteerd, schoon gemaakt en gesmeerd. Als hij al die karren en het gereedschap had gedaan, zette hij ook de linoleumvloer nog even in de was. Onvermoeibaar en dienstbaar.

'Eigenzinnig en/koppig' fluisterden een paar tuinders me ook toe. Tja, zo netjes als Willem op zijn spullen was, dat waren anderen nooit. En dus mocht ook niemand op de tractor (want dat zou vast en zeker mis gaan!). Dat zorgde wel eens voor problemen, want in de zeldzame gevallen dat Willem er niet was, wie reed er dan? En wie had de sleutel van zijn hok? En wie van de tractor?

In de laatste jaren zijn er door tuin-, bouwcommissie en het bestuur heel wat besprekingen geweest over hoe we het werk uit handen konden nemen van ome Willem zonder hem voor het hoofd te stoten. Als je erover begon "Willem, is het niet verstandig om je wat te ontlasten dat er ook anderen op de tractor en maaier rijden, dan is het minder zwaar, je bent nu al over de 80.." Dan kon hij in woede ontsteken: "DAN HOUD IK ER HELEMAAL MEE OP!"

We waren bezorgd, maar wat moesten we doen?

Niet in de spotlights willen staan... dat kwam ook naar boven bij de mensen die ik sprak. Was het bescheidenheid of waren het de demonen uit zijn jeugd?

Hoe het ook zij, om Willem Vringer in het zonnetje te zetten, was geen sinecure. Hij moest niks hebben van in de volle aandacht staan, desondanks heeft de Tuincommissie een paar jaar geleden een geweldige coupe gepleegd en hem weten te lokken naar het bos: daar was een groep tuinders, een taart met de afbeelding van hemzelf op de tractor en een bijna koninklijke onderscheiding, het erelidmaatschap van Tuinpark Wijkergouw op te spelden. Hij had er niet om gevraagd, maar was er zichtbaar vergulde over. Daarna prijkte hij groot op de cover van het Wijkergouwtje, rijdend op de tractor.

Het grote verlies. Vele tuinders memoreerden het dodelijk ongeluk van zijn vrouw Tinie, 10 jaar geleden. Een verschrikkelijk verdriet en een gemis wat nooit meer werd opgevuld. Ieder jaar bracht een aantal tuinders op haar sterfdag een plant naar Willem. Dat roerde hem zeer “dank jullie wel, ze hield heel erg van planten”. Tinie had ook veel voor Wijkergouw gedaan, zoals het groen rond de winkel. Bij haar uitvaart kwam een overweldigend aantal tuinders Tinie Vringer een laatste groet brengen.

Willem gaf veel aan ons, maar wij gaven ook terug. Zo vertelde een tuinder dat er, na de dood van Tine, regelmatig eten voor Willem werd gemaakt, hij hield van de Hollandse pot. Als hij met de post langs was geweest (dat deed hij ook nog!) werd hij vaak getrakteerd op een kop koffie. Van de lunches moest hij niks hebben, maar als er gezegd werd: “Willem we hebben groentesoep met balletjes, je wil vast wel een kop?” Dat sloeg hij niet af.

Vorig jaar deze tijd sprak ik hem bij zijn schuur, hij vertelde over vroeger en ook dat hij een knappe vent was, als bewijs liet hij een foto van zijn jongere zelf zien. Ik beaamde het, een knappe vent met een bos donker haar keek me stoer aan. Ik nam daar toen een foto van, van Willem met de foto die hij dus altijd bij zich droeg. Hier te zien.

Hij hield van Wijkergouw en wij hielden van hem. Markant, eigenzinnig en toegewijd.

Wij gedenken Willem met groot respect en dankbaarheid. Veel sterkte aan dochter Lilian en zijn andere geliefden.

Vaarwel Ome Willem. Vaarwel.